

Johann Fecht Carl Arnd

Theses Ex Universa Theologia Morali Selectae

Rostochii: Wepplingius, 1695

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn740912100>

Druck Freier Zugang

RU theol. Dez. 1695

Fechtius, Johann
Arndius, Car.

THESES
EX
UNIVERSA
THEOLOGIA
MORALI
SELECTÆ.

QUARUM PARTEM PRIMAM

D. B. 7.

CONSENTIENTE R. FAC. THEOLOGICA;

SUB PRÆSIDIO

JO. FECHTII, D.

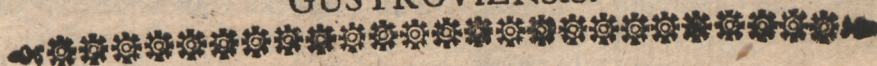
ET PP. CONSISTORII DUC. ASSESSORIS,
ET DIST. ROSTOCH. SUPERINT.

PRO PUBLICO EXERCITIO

VENTILANDAM PROPONIT,

AD D. VII. DECEMBR. A. M. DC XCV.

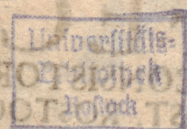
CAROLUS ARNDIUS ;
GUSTROVIENSIS.

ROSTOCHII.

Typis JOHANNIS WEPPLINGII, Acad. Typographi

THESES
EX
UNIVERSA
THEOLOGIA
MORALI
SELECTAE
QUARUM PARTEM PRIMAM
D. R. J.
CONSENTIENTE R. FAC. THEOLOGICA
Sua Praesidio
IO. TEGHTIUS D.
ET PP. DOCTORUM DUC. ASSESSORIS
ET DET. ROSTOCK. SUPERINT.
PRO PUBLICO EXERCITIO
VENTILANDAM PROTONIT.
AD D. VII. DECEMBR. A. M DC LCV.
CAROLUS ARNDIUS
GUST. ROVINGENS.
ROSTOCKII.
Typis JOHANNIS WERBLINGII, Acad. Typographi

THESES EX THEOLOGIA MORALI.

I.

Vamqvam secundum communio^{rem} verio^{rem}q;
sententiam tota Theologia nostra, qvâ ex creden-
dis & agendis consistit, *καὶ ἀναλογίαν* practica sit,
id est, moralis, nihil tamen impedit, eam ejus par-
tem, qvæ ipsas *πράξεις* Christianas, id est, virtutes (est
synonyma)
& opera, vi legis Divinæ à nobis requisita, intue-
tur & considerat, particulariter Moralem vocari; qvia non tan-
tum pro fine habet praxin, ut reliqua Theologia, (qvæ ideo &
Theoretica, latiori significato dicitur.) sed actiones ipsas, qvæ
partim ad finem illum tendunt, complectitur. Nempe universa
Theologia finis est visio Dei beatifica, in qvâ, tanqvam actione
omnium nobilissimâ, summum hominis bonum consistit. Im-
petratur autem finis ille per medium practicum, ei medio, qvòd
in Philosophiâ summæ felicitati civili subordinatur, qvòd-
modo, non tamen in omni ratione sui, simile. Nimirum per fi-
dem, qvæ duplici modo *ἀναλογικῶς* practica est; primò, in qvan-
tum Divinam gratiam, spem nobis ad visionem Dei gloriosam
parantem, apprehendit, tenet, in eam fiduciam pectoris sui o-
mnem, contra Diabolum, mundum, peccatum, carnemqve pro-
prium collocat, nec cœlum se terramqve avelli ab illâ patitur.
Qvæ omnia *πρακτικὰ* sunt, non *θεωρητικὰ*. Atqve hoc pacto fides
justifica est & salvifica. Secundò qvatenus bonum, tenaciter
apprehensum, summo amore, & ob illud qvoqve hominem, pro-
ximum suum, complectitur, utrumq; verò mandatis à Deo & na-
turæ congruis officiis, qvæ morales virtutes, seu opera bona
vocantur, prosequitur. Moralis itaqve Theologia *ἠθικὴ* dicitur,
qvæ in hac sese officia diffundit, eaq; ex principiis suis & deline-
at

at & hominī, quantum in se est, instillat. Ut autem in practicā Philosophiā actio virtutum veram virtutum notitiā, quæ praxeos regula est, supponit & sine accuratā virtutum notitiā virtutes mera sunt virtutum simulacra; ita & in Morali Theologiā se res habet. Operibus bonis studere & non antea solidè scire, quæ ad opus verè bonum ex Divini verbi regulā requirantur, superstitionem meram generat & virtutis potius Theologicæ spectrum, quam virtutem ipsam. Nec obest, quod Servator ipse hunc ordinem videatur invertere, dicendo: *Si quis voluerit voluntatem Patris mei facere, cognoscet de doctrinā meā*, Joh. VII. 17. Nec aliter ferè Origenes, vel quisquis est auctor commentarii in Leviticum, eidem adscripti, Homiliā V. in Cap. VII. *Si sit aliquis natura florentis & ardentis ingenii, non continuo apius videbitur ad suscipienda verbi mysteria, sed queritur etiam hoc, ut prius à profanis actibus & immundiis operibus separatur; & ita demum eruditionis capax fiat, si prius capax fuerit sanctitatis.* Nam Christus de *gratia* seu notitiā experimentaliloquitur, quæ cum ex principio suo jam est deducta, hanc ipso cognitæ rei sensu firmat roboratq; ceu cum Philosophus diceret: si quis incertus, utrum in morum doctrinā Aristotelem sequatur, an Epicurum, ipso opere virtutibus, ab Aristotele laudatis, studere voluerit, cognoscet & experietur, an ex sanæ rationis dictato procedant, an ex cerebro Stagiritæ? Origenes verò nihil aliud dicit, quam non posse cognosci ab homine Christiano Divina mysteria, nisi abjectis primò erroribus & vitiis, intellectum occupantibus atque impredientibus, quo minus veritas virtusq; in eo locum occupare queant. Quomodo enim doctrinam de uno Deo, eoque unicè adorando, homini gentili implantare poteris, nisi primò ille ab idololatriā innumerorum Deorum recedere velit & profanis, quos circa illos exercuit, actibus, nuncium mittere? Nec enim Deus animum hominis ingredi potest, nisi exierit primò diabolus, nec castitas & temperantia locum in voluntate habere, nisi eandem ab immundis primò operibus liberaveris. *Sanctitatem vocat hanc expurgationem*, Origenes improprio planè sensu & abusivo.

II. Nup.

II. Nunquam accedere ad S. Literarum lectionem Theologiae cultor debet, nisi praviâ seriâ animi sui pœnitentiâ & flagrantissimâ nominis Divini invocatione. Impius sit & profanus, immo gentili deterior, qui de hac veritate dubitet. Quomodo enim accedere ad Deum, tecum loquentem, poteris, nisi exutis sordium carnis tuæ calceis & induto reverendo erga tantam maiestatem timore? Non est Scriptura leviter habenda, aut tractanda, ut libri profani. Præclare *Lutherus*, sermone in Jerem. xxiii, Tomo. III. Altenburg. *Es ist mit Gottes Wort nicht zuscherzen. Kanstu es nicht verstehen/ so zeuch den Hut vor ihm ab. Es leidet keinen Schimpff/noch keine Menschliche Deutung/ sondern es ist lauter Ernst da und will gehret und verhalten sein.* Ubi itaque jocum risumque ex Divinis oraculis fabricari videris, si tuæ sint conditionis, qui id faciunt, seriâ admonitione periculum illis, in quod se vel imprudentes vel malitiosè præcipitant, repræsentâ; si te majores, vel oculorum demissione, vel contractione vultus, vel, si fieri possit, maturo secessu displicentiam tuam testare. Est enim Deus ignis consumens, *ὁ θεὸς ὡς πυρρὸς ἐστίν, nec impune ludibrio sannisque unquam excipitur.* Gal. vi. 7. Equidem & qui polluto variis sceleribus animo ad Scripturæ nonnunquam lectionem accedunt, si imprimis ingenii præ cæteris polleant felicitate, per Spiritum tamen, in Scripturâ latentem, ad cœlestium veritatum agnitionem, eamque sæpe summam atque excellentem, provehi, ipsâ experientiâ edocemur: sed his cum Divinum verbum fiat *odor mortis ad mortem*, II. Cor. II. 16. quid exitium animæ tuæ architectaris tibi ipse? Qui verò accensâ primum per verbi lectionem pœnitentiâ, eaque dein per quotidianum vitæ suæ examen & institutam novam apud Deum deprecationem, repetitâ, animum suum à peccatis exonerat, & hac viâ quasi purgativâ *incapacitatem & obstaculum remissionis peccatorum, scilicet opinionem non indigentia & studium pergendi in peccatis, remonent*, ut in fronte Phænomeni xi. loquitur D. Danhauerus, is & sensum Spiritus facilliori opera percipit & inestimabilis fructus, qui in eo latet, redditur particeps, & Ecclesi-

Am olim suam longe salubriori, quam cæteri, ædificatione beat.
Pie verèq; *Hier. Savanarola* libro V. de simplicitate vitæ, c. xv. *Chris-
tianus, qui lumen n. supernaturale habet, id est, per Spiritum Dei in
doctrinâ Christianâ jam est illuminatus, si purgatus mente, (ita cir-
cumloquitur seriam ob peccata contritionem, impetratamq; per
fidem peccatorum remissionem, quippe quâ corda purificantur, Act.
xv. 9.) cum omni humilitate Scripturas Apostolorum & Prophetarum
legerit & legendo meditatus fuerit & meditando pro earum intelligen-
tiâ Deum oraverit, & non currendo, sed immorando in diversis locis
contemplatus fuerit, miro modo ad supernaturalia elevari & in veniet
delectationes æternas, quæ superabunt omnes hujus seculi voluptates, Hæc
intimis sensib; vestris recondite, O lectissimi Theologiæ cultores!*

III. Amandum esse Deum & amandum esse super omnia &
amandum semper & amandū exquisitissimo intensissimoq; amo-
re esse, ita dilucidè in sacris mandatum est, ut stupendum sit, inve-
niri posse, qui hoc negent. Quomodo enim & quib; aliis verbis, ex.
gr. obsequium servo tuo omnium suū & exactissimū imperare
posses, quam quæ de amore sui enunciavit Deus, dicendo: obedies
hero tuo ex toto corde, ex totâ animâ, ex toto pectore & omnibus
viribus tuis? Et tamen tanta est Moralistarum Pontificiorum im-
pietas, ut amorem erga Deum non præcipi homini specialiter,
sed consequenter tantum & indirectè, in quantum id faciendum
sit, quod Deus præcepit, asseverent, Quo pacto Pharisei etiam mi-
nima legis implentes, omnium maximè Dei amantes fuerint,
necessè est. Nec inter Jeluistas deest, qui scribat: *vide bonitatem
Dei; non tam præcipit amorem sui, quam odium vetat, sive formale &
æctuale, quod non humanum sed Diabolicum est; sive materiale, quod in
transgressione mandatorum positum est.* A quâ, sententiâ non mul-
tum absunt, qui distinguunt inter amorem Dei intensivum, quem
mandatum esse negant, & appreciativum, cujus virtute obsequiis
præceptorum Dei nihil debeat præponi, Quemadmodum inter-
dum maritus plus diligit pulchellum catulum, quam uxorem
deformem, si tamen alterutrum horum amittendum sit, jacturam
potius canis quam conjugis facit. Hocçine est amare Deum ex
toto

toto corde & animâ & pectore & viribus, non odisse Deum? Sed verò talia effugia comminiscenda sunt iis, qui præcepta Divina hominem perfectè implere posse contendunt, ut nempe nervi incidantur præceptis, quo minus præcipere id videantur, quod reverà præcipiunt.

IV. Deberi ab homine aliquam S. Angelis reverentiam & honorem, planè indubitatum est. Quis enim probè gnarus, S. Angelos Dei jussu se rebus humanis subinde ita ingerere, ut exercituum instar castra circa pios quasi metentur & in congressibus imprimis publicis, quæ in Ecclesiis fiunt, frequenter compareant, quis, inquam, sanctissimorum horum & nobilissimorum spirituum faciem, quamquam nobis occultam, non revereatur? Quis in conspectu eorundem peccare, Deumque audeat offendere? Quis non potius ita se gerere, ut pietatem illi ipsius deferre ad Deum, eique commendare, in summâ voluptatis parte ponant? Communis sententia est, & hoc ab Apostolo intelligi, cum velari jubet mulieres, *propter angelos*, I. Cor. XI. 10. ne si illi passos earum capillos cincinnosque; delicatulos, circum caput haud aliter ac hodierna illa virorum, vasta & prope terribilia, capillamenta, (quæ in viris, veterem illam mulierum Corinthiacarum mollitiem, sicut nostrarum fœminarum tecta, non mitris, sed turribus, innumeris fasciarum fimbriis benè comptis munitisque; capita, adscendentem supra viros potestatem, quam Apostolus τὸ ἐξουίαν nominat, citra dubium arguunt) fluentes adspiciant, intra animum veluti suum contristentur, quærelamque ideò instituant apud Deum. Refert quidem D. Abr. Calovius B. D. Jo. Hülsemanni circa hunc locum sententiam, à comuni planè diversam, quæ ordinem potius & dignitatem angelorum, qualis & in viro, respectu Dei, & in muliere, respectu viri, prædicata ante fuerit, quam præsentiam illorum & censuram, ab Apostolo respici contendit. Cui si nos communiorem præferamus, Pontificiorum superstitioni, qui adorandos esse angelos docent, nullo modo patrocinaur, quippe quæ adoratio diserte prohibita est Matth. IV. 10.

V. Nullus fidei nostræ articulus est, qui fortius nos ad re-

A,

cupe-

cuperandam primævam nostram felicitatem commovere queat,
 ac is ipse, qui statum illum primævum, ex omni parte beatissi-
 mum, nobis repræsentat. Verè hic obtinet illud, quod Spiritus
 ad Angelum Ecclesiæ Ephesinæ olim perscripsit: *memento, unde*
excideris, & fac pœnitentiam ac priora perfice opera, Apoc. II. s. In-
 qui equidem in incomparabilis Timothei, quem vulgò cum
 Eusebio primum Ephesiorum Episcopum faciunt, virtutes sunt,
 qui illud, tum ei ad huc viventi & à pristinà contra hæreticos &
 pseudo-Apostolos severitate in senio haud parum remittenti,
 exprobatum fuisse comendunt. Tantumne scelus & infamia,
 ad æternam viri memoriam ipsis S. Literarum monumentis in-
 ferta, præsumenda est de viro, de quo Paulus scripsit: *nemi-*
nem habeo adeò unius pectoris & unius animæ mecum, quique adeò
ingenue vestri agat curam. Cateri sua querunt, non Christi; hujus
verò summam integritatem nostis ipsi, quod mihi ceu filius patri in
Evangelio servaverit, Phil. II. 20, 21, 22. commentoque fides ha-
 benda, etsi divulgato sine auctore, sine consule, sine die? Nec
 verò probari ullo testimonio poterit, Timotheum ordinarium
Ephesiorum Episcopum fuisse, quippe quo Paulus, tanquam
secundario quodam Apostolo, ad plantandas plurimas Ecclesias
fuerat usus & de cujus morte nihil indubitati apud veteres repe-
ritur. Ad quemcunque verò scripta fuerit acris illa objurgatio,
 nobis hodie eam dictam esse meminerimus universi. Faciamus
 primæva illa, quæ è Divinâ imagine emanabant, opera. Aga-
 mus non pœnitentiam tantum, sed fructus dignos pœnitentiâ.
 Respiciamus retrò, è quo statu exciderimus, ut ad eundem ite-
 rum redeamus. Nihil tum perfectius, nihil beatius imma-
 culatâ illâ in mente hominis Divinorum mysteriorum erit noti-
 tiâ. Nihil exquisitius & intensius Dei & proximi amore. Nihil
 felicius loco amœnissimo, qui ab ipsa voluptate appellationem
 habebat. Nihil abundantissimo rerum omnium affluxu. Nul-
 la in eo statu paupertas aut indigentia, sed copia rerum omnium,
 non ad vitam tantum, sed & ad delicias necessariorum. Nulla
 ab ullo periculo exteriori formido, nullus animi corporisque
 morbus

morbus, nulla membrorum imbecillitas, sed perpetuus corporis & virium ejus vigor & sanitas; quæ quantum quamque inæstimabile bonum sit, ipsâ nunc, dum hæc scribo, ejus jacturâ, heu! experior. Nullus dolor animi & tristitia, sed perpetuum gaudium & delectatio. Nulla senectus, sed nunquam interrupta juvenus. Nulla agrorum sterilitas, nulla incendia, aut aquarum inundationes, nulla bella aut calamitates, sed bonorum omnium abundantia; & in his omnibus summa animæ & conscientiae tranquillitas & perpetua cum angelis Deoque conversatio. Hæc tanta bona ut postliminiò ad ipiscamur, eò tendamus, unde excidimus; *exuamus veterem hominem, concupiscentiis corruptum. Renovemur verò spiritu mentis nostræ & induamus novum hominē, creatum secundum Deum in justitiâ & sanctitate veritatis.* Eph. IV. 21. 23. 24.

VI. Detestanda quidem est Christianis mentibus Probabilitarum in Papatu doctrina, quâ delinquentium scelera quævis & flagitia elevant, peccatis quibuslibet decumanam aperiunt portam, turpissima quævis, conquisitis febriculosis prætextibus, veluti fuco & cerussâ quadam obducta, incautis mentibus propinant & instillant, denique, ut summatim dicam, scelera auctoritate fidei docere non erubescunt. Quorum summa quidem principia sequentibus continentur regulis. Prima: *Probabilis omnis opinio, etiam falsa & legi Divinæ contraria, à peccato coram Deo excusat.* Ut verò quid sit probabilis opinio, statim enitescat, succedit regula secunda: *Probabilis opinio est, quæ certitudinem non habens, vel gravi auctoritate, qualis est unius viri docti & probi, vel non modicâ ratione vititur.* Ex. gr. cum quæritur: an liceat post impactam alampam percutientem inlequi & interimere? respondet Escobar, auctoritate nixus unius viri, Leonh. Lessii: *Licere speculative, quia quamdiu damnum illatum manet in suspensio, semper est locus defensionis; sed in praxi non consulendum, ob periculum odii, vindictæ & excessuum pugnarum.* Licet nempe, si clam fieri possit, nec sit divulgationis periculum. Sed audiamus regulam tertiam: *Eduabus propositionibus probabilibus minus probabilem & minus tutam amplecti licet.* Unde consequuntur duo alia conlectaria; primum: *Micere Theologo ex opinione probabilis, quam falsam putet, consilium dare.*

11 *Adde, secundum: Licere cuivis varios adire Casuistas, quoad repe-*
rit, qui ad libitum respondeat. Hæc, quæ morum licentia & quid-
libet audendi potestas non invalescet; si hæc informandi licentia
acquisiverit vires! Succedit regula alia: In rebus illicitis, ubi
actus impediri non potest, saltem intentio ita dirigenda est, ut actio-
nem per se nocentem emendet finis innoxius. Quæritur ex. gr. an vir
militaris, provocatus ad duellum, non obstante interdicto com-
parere possit? respondet Hurtadus: posse, si adsit bona intentio,
nimirum voluntas cavendi, ne existimetur ab exercitu gallina
& non vir. Adjiciamus regulam adhuc unam: Non committitur
peccatum, saltem propriè dictum & imputabile ad culpam, sine libero
voluntatis consensu. Liber autem voluntatis consensus haud censetur,
nisi antecesserit cogitatio de Deo vel peccato. Profluxit ex hac regulâ
decantatissimum istud, aqve Jansenistis, perpetuis Jesuitarum in
Probabilismo adversariis, toties hodie Pontifici denunciatum,
peccatum Philosophicum, de quo thesis Divione primum A.
MDC LXXXVI. proposita hæc erat: Peccatum Philosophicum est actus
humanus, disconveniens nature rationali & recte rationi. Theologi-
cum verò & mortale est transgressio libera legis Divinæ. Philosophi-
cum in illo, qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave
peccatum, sed non est offensa Dei, nec peccatum mortale, dissolvens ami-
citiâ DEI, nec æternâ pœnâ dignum. Hæc auctoritatem si in Roma-
nâ Ecclesiâ obtineant, planè mirum amplius non est, tot in solâ
Rom. Ecclesiâ reperiri sanctos, cum positis illis probabilitatis
principiis legem Divinam facilius sit implere; quam vulpes py-
rum comest. Utinam verò nec in nostrâ Ecclesiâ forent, qui sal-
tem in praxi peccantium scelera extenuarent; de quibus jam
olim graviter Cyprianus, sermone de lapsis: qui peccatum blandi-
mentis adulantibus palpat, peccati fomitem subministrat, nec compri-
mit delicta ille, sed nutrit.

VII. Illa doctorum Ecclesiæ dona, quæ vulgò vocantur mi-
 nistrantia, ut sapientia lummorum Dei mysteriorum, scientia ea-
 dem solidè ornatèqve proponendi, notitia variarum linguarum,
 quibus arcana Dei quasi recluduntur, dexteritas interpretandi
 Scripturas, & alia id genus, quæque in irrogenitos non minus
 quam

quam regnit os cadunt, Apostolus æquē ac dona sanctificantia;
~~et eadem ad unum, dona spiritualia nominat, 1. cor. xii. 1. eademq;~~
non minus, quam illa sanctificantia, non ex naturā, sed ex gratiā
Sp. S. proficisci discerte profiterur; *Omnia illa operatur unus idemq;*
Spiritus & distribuit singulis, sicut vult, v. u. Huic doctrinæ ē diametro
contraria est illa, quā asseritur: omnem scientiam doctoris irre-
geniti nonnisi naturæ donum esse, atq; adeo Ecclesiæ ministrum,
haud regnitum, quippe Dei Spiritu destitutum, Ecclesiæ suæ me-
ram literam prædicare, und seye, alles/ was er prediget/eitel Wunde
und Wort. Quomodo enim aliis mentem Spiritus S. ex Scriptu-
ris aperire possit, qui ipse Spiritum Christi non habeat? Horren-
da verba sunt, quæ B. D. Hinckelmanno, qui asseruerat, veram & or-
thodoxam esse in Ecclesiā & Ministerio Hamburgensi doctrinam,
Fanaticus tenebrio in der so genandten Stimm des Herren opposuit:
nun giebet er ihnen ein solches grosses Zeugnuß/ daß wer er directē
noch indirectē eine falsche Lehre in die Hamburgische Gemeinde ein-
geführt seye/da er doch Krafft der Göttlichen Prædicatorum, so
von den wahren Priestern Gottes ausgesprochen werden/ leicht-
lich hätte schliessen können/ daß bey solchen gehässigen bitteren Pre-
digern der Heil Geist/als der Geist der Sanfftmuth und Wahrheit/
nicht wohnen könne und daß ohne solchen heiligen Geist keine Theo-
logische Wahrheit im Geist könne erkant werden. Haben sie aber
nicht den Geist der Wahrheit in sich wohnend/wie wollen sie dann die
Wahrheit lehren? Nihil periculosius est his ejusmodi loqvendi for-
mis, si vel maximē animo nonnunquam haud malo proferantur.
Quid enim facient auditores, si persuasi fuerint, pastore suum esse
irregentum? Nihil aliud nisi ventum inanem & verba evani-
da, non veritatem prædicare? Mentem ipsis non Spiritus S. sed su-
am, quæ carnalis sit & mundana, recludere? Fugere eundem
potius tenentur, quam audire. Quæ hæc erit in Ecclesiā confusio?
Quæ conscientiarum perturbatio? Et quis præstabit, ut auditor
ministrum verē regentum ab hypocritā, qui illum artificiosissimē
mentit, quorum ē numero plurimi sunt, qui alios omnes præter
se tanquam carnales omnibus paginis & occasionibus tradu-
cunt, discernat? In perpetuū itaq; fluctuabit dubitatione, utrum

ventum audiat, an Spiritum? Utrum carnalis mundi deliria, an mentem Christi? Vide, quo cruda illa, quæ nonnunquam immoderatus erga pessimos ministros zelus bonis etiā viris extorquet effata tandem deducant. Cæterum non est omni ex parte Dei Spiritu orbatus irreginitus Ecclesiæ minister. Non habet eundem se in eventu sanctificantem, habet tamen se in operando illuminantem & donis suis spiritalibus instruentem. Non absurda hæc sunt. Nam & reginitus ipse habet ex eā parte Spiritum S. quā eundem regenerat & sanctificat; non habet, quā eundem ad perfectionem in hac vitā absolutam deducat. Sanctitas hominis reginiti est à Spiritu S. imbecillitates adhærentes à carne. Non, quemadmodum hunc, etiam eminentissimum, gradum illuminat; is statim convertitur & sanctificatur; culpā non in Dei Spiritu, sed hominis malitiā residente. Nec tamen, quia minister non regeneratur, ideo Spiritus S. illum non illuminavit. Imò ideo illuminavit, ut regeneraret, sine suo ministri pertinaciā frustratus. Non habet irreginitus minister mentem Christi, à se fide receptam & in ulum animæ suæ salutarem traductam. Habet tamen eandem in mente suā conceptam, cum dono, eandem aliis rectè proponendi. Quid enim mens Christi aliud est, quam Divinorum de se mysteriorum verus genuinusque sensus? Qui dum ex Scripturā depromitur, aliis aperitur & revelatur. Nec enim alia est mens, alius sensus Christi, quam quem simplex litera Scripturæ recto ordine legenti & audienti repræsentat. Aut fortè præter Scripturam, aut cum Scripturā, aliam immediatè reginitis mentem inspirat? Inspiret certè necesse est, nisi mentem illam non cum Scriptura, sed per Scripturam, ejusque sensum literalem, quippe qui unice menti scribentis exprimendæ natus tactusque est, revelet. In eo duntaxat differentia est, quod mentem Christi ad usum suum transfert reginitus, irreginitus non item. Quemadmodum iudex & iustus, & iniustus veram Imperatoris mentem ex legum tenore exactissime novit, sed iustus cum salutari usu, iniustus cum deterrimā corruptione. Nisi iudex iniustus de vero animo Imperatoris ex legibus & minister irreginitus de mente Christi ex Scripturā certus esset, neuter contra conscientiam peccaret, si adversus leges Imperatoris & Christi delinqueret. O quod quam absurdum.

quam regenit os cadunt, Apostolus æquē ac d
~~hæc ipse non dicitur, dona spiritualia nominat, ut~~
 non minus, quam illa sanctificantia, non ex na
 Sp. S. proficisci discerte profiteretur: *Omnia illa op*
Spiritus distribuit singulis, sicut vult, v. u. Huic do
 contraria est illa, quā asseritur: omnem scien
 geniti nonnisi naturæ donum esse, atq; adeo E
 haud regenitum, quippe Dei Spiritu destitutum
 ram literam prædicare, und seye. alles/ was er pr
 und Wort. Quomodo enim aliis mentem Spi
 ris aperire possit, qui ipse Spiritum Christi non
 da verba sunt, quæ B. D. Hinckelmanno, qui asseri
 thodoxam esse in Ecclesiâ & Ministerio Hambu
 Fanaticus tenebrio in der so genandten Stund
 nun giebet er ihnen ein solches grosses Zeugnuß/
 noch indirecte eine falsche Lehre in die Hamburg
 geführt seye/ da er doch Krafft der Göttlichen
 von den wahren Priestern Gottes ausgesproch
 lich hätte schliessen können/ daß bey solchen gehö
 digern der Heil Geist/ als der Geist der Sanktun
 nicht wohnen könne und daß ohne solchen heiligen
 logische Wahrheit im Geist könne erkant werden
 nicht den Geist der Wahrheit in sich wohnend/ wie
 Wahrheit lehren? Nihil periculosius est his ejusm
 mis, si vel maximè animo nonnunquam haud
 Quid enim facient auditores, si persuasi fuerint.
 irrogenitum? Nihil aliud nisi ventum inane
 da, non veritatem prædicare? Mentem ipsis non
 am, quæ carnalis sit & mundana, recludere?
 potius tenentur, quam audire. Quæ hæc erit in
 Quæ conscientiarum perturbatio? Et quis pra
 ministrum verè regenitum ab hypocritâ, qui illu
 mentitut, quorum è numero plurimi sunt, qui a
 se tanquam carnales omnibus paginis & occu
 cunt, discernat? In perpetuâ itaq; fluctuabit du

cantia;
 demq;
 gratia
 idemq;
 metro
 is irre.
 strum,
 æ me-
 Winde
 criptu-
 orren-
 & or-
 rinam,
 poluit:
 directè
 de ein-
 um, so
 leicht-
 n Pre-
 arheit/
 Theo-
 ie aber
 nn die
 di for-
 antur.
 messe
 evani-
 sed su-
 ndem
 fusio?
 aditor
 issimè
 præter
 radu-
 trum
 ven-

the scale towards document

092
 Serial No.
 Patch Reference numbers on UTI
 Image Engineering Scan Reference Chart TE263